

Zpracovali: Martin Baran, Aleš Paulovič
pod vedením paní učitelky Mgr. Marie Hobzové

Vladimír Hučín

Martin: Je 14. ledna 2016. Jsme na základní škole v Přerově na Želatovské ulici. Víťáme mezi námi pana Hučina. Víťáme ho na škole, kterou i on v letech 1958-1967 navštěvoval.

Aleš: Pane Hučine, mohl byste nám říci něco o sobě?

Hučín: Jmenuji se Vladimír Hučín a narodil sem se v roce 1952, 25. května ve Zlíně, tehdy Gottwaldov.

Martin: Dověděli jsme se o Vás, že jste pravděpodobně jediný představitel českého disentu, jenž v době normalizace otevřeně proti režimu bojoval. Na který první konflikt s režimem si vzpomínáte?

Hučín: Tak jsme šli a ještě s nějakým kamarádem, nějakým Bartošem, kolem bývalé budovy, tehda se jmenovala Komuna, to je dneska na tom místě stojí Tesco, to malý Tesco. A tam jsme šli, on měl psa a já teda jako celkem nic, ale bohužel ještě předtím jsem dělal nějaký pokus doma s dvojchromanem draselným a kyselinou sírovou a ještě něco a nějak mě to popálilo, jo, takže nějak se to nechtělo hojit a jako byl s tím problémem, jo tak jsem se vždycky, co jak to je možný a tak že a samozřejmě i už samotný to, že se to stalo, tak už bylo nahlášeno, jestli jsem třeba nevyráběl něco, bůh ví co, tak už to bylo i podezřelé. No a já jsem, tedy jsme šli, byl květen, jo v polovině května a teď jsme šli kolem té komuny, tam byla restaurace, a že tedy si dáme kofolu. Měli jsme žízeň, takže a běž tam, já musím se psem, že bude venku a já teda půjdu dovnitř a koupím dvě kofoly. Stála, myslím, korunu padesát nebo tak nějak, tak já sem šel dovnitř, ale neuvědomil jsem si, že ten den je 50. výročí založení komunistické strany. Přišel jsem tam a viděl jsem tam prapory rozvěšený, se sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak, jo a samý ty hesla, teď když jsem tam vešel, tak sem si nějak uvědomil, kde jsem se dostal, tak tam bylo plno těch soudruhů, že kteří byli svátečně oděni, měli různé vyznamenání, že a tak dál, no když mě viděli, tak postupně to ztichlo, jo a já jsem si až za chvíli uvědomil, kde jsem to vlastně vlezl, ale šel jsem k tomu pultu, prosím Vás 2 kofoly, takže číšník hleděl a ukazoval tak jako, protože já jsem měl to tričko s anglickým nápisem, dneska by si toho vůbec nikdo nevšiml. Jako vlasy delší no a teď ti, co to tam slavili, byli v ráži, někteří byli už hodně ovlivněni alkoholem a někteří méně, ale byli agresivní. Teď se kolem mě udělal takovej kruh, jako co to tady je. Já jsem si jich nevšiml, vzal sem nějaký ty drobný, že a tak dál, tak ten jeden, co tam přistoupil ke mně, tak mě po tým jo tak mě se to vylilo, že já jsem si to jako nechtěl nechat líbit a v té době sem už aji trochu boxoval, ale jenom tak nepatrně a tak jsem se tak jako bránil, ale proti přesile jsem neměl naprosto žádnou šanci. Ten mě žduchl na druhýho, ten mě zase žduchl, přitom jsem nějak mu chytl asi to vyznamenání, nějak spadlo nebo co. Jo skončili, zatáhli mě na wc, za ty vlasy jo a tam mě ty vlasy doslova vyrvaly, ale v tom mém záběru bolest člověk ani necítí a tou mojí hlavou rozbili tu záchodovou mísu, jak se mě snažili tam nacpat jo a já už sem nevěděl, kudy kam a tam byl číšník nějak... on se jmenoval nějak Jaroslav Čech nebo Jarda jsme mu říkali a ten věděl, že je zle, protože já už jsem potom krvácel z nosu, že v bradě rozseknutej, zub vyraženej jo a to tričko rozervaný. To je rozzuřilo strašně moc, tam bylo napsaný akorát skupina Led Zeppelin, víc tam nebylo a takový vyobrazení, ale ty vlasy ty už jsem ani neměl, jo a teď už jsem tam neslyšel ani na ucho, protože těch ran bylo docela dost jo a fakt už jsem

byl jako rád, že jsem rád a už jsem neudržel ani stabilitu. A teď ten jeden, ten takový opilý komunista, jo vzal takový držák na kola, a že ho teda na mě dá, že mě dorazí jo a já v pudu sebezáchovy a já jsem měl právě z toho období, kdy jsme jezdili v roce 1968 na ten západ, tak sem měl takovej malej vyhazovací nůž, jo bočák, to se cvakne, ono to vyjede z boku, dneska je to běžná věc. Jo a já jsem jenom na to jedno oko viděl, že teda něco bere a že něco bude, tak jsem využil toho, vytáhl jsem ten nůž a tak jsem to prudce dal před sebe to byla vteřina, to ho zarazilo, ale v tom strachu, jo ten číšník ještě otevřel dveře já jsem z tama nějak vystřelil, teď jsem to bylo zamčený, jo abych nemohl utýct, zřejmě, jak se pak zjistilo a potom teda jsem vyšel ven ten tam stál, na mě člověče, co teď, já sem krev ono to vypadá, jako kdyby člověk spadl pomalu do mlátičky, jo ale zas to není tak hrozný, protože ono se to rozmaže, ale to tričko servaný, jo tak povídám, pojd' pryč, já ti to povím.

Aleš: To co jste nám povídal, nebylo určitě připravené. Na další akce jste se po těchto zkušenostech už asi připravoval. Vzpomínáte si na nějakou?

Hučín: V roce 1973 jsem se rozhodl, že zničím takovej obrovskej transparent, billboard se tomu dneska říká, kde byl nápis se Sovětským svazem na věčné časy. To bylo zrovna 21. srpna v roce 1973, a to je výročí okupace, a takový to provokativní nápis delší než 20 metrů, ten billboard byl opravdu velikej. Byl u strojíren, u skladu lidových milicí, to byla jejich taková soukromá armáda. Tak jsem vyrobil 2 termitové nálože, které mají, když hoří velký žár, v noci jsem to tam ve večerních hodinách umístil s časovacím zařízením a teď jsem sledoval, co bude ze vzdálenosti asi 300 metrů z dalekohledu s takovou dobrou světelností, no a jak na potvoru, nikde nikdo že oni si říkali, všichni měli pohotovost, já jsem se tam nějak proplazil, pak jsem se proplazil zpátky, umístil jsem to tam. A teď tam šel po cestě nějaký člověk takovou klátivou chůzí a už byl od toho asi tak 30 metrů, možná 20, teď to vzplanulo takovým žárem, jako když někdo svařuje, oslnivý světlo, že to má hned ten termit obrovskou teplotu kolem 2000 stupňů. Jo ta konstrukce hned byla destruována, to začalo hořet, to co bylo měkký papírový a tak to, co bylo železo, to se bortilo, no a tak on ten člověk se toho lekl tak, začal ustupovat a začal se chovat, jakoby byl pachatel. Toho teď z nedalekého tam měli někde nějakou pohotovost, tam byla volha, vyběhli z tama členové pomocné stráže, to byli takoví pomocníci tehdejší policie, a milicionáři, páč tam měli i sklad, vyběhli, vrhli se na něho a já jsem byl v tom dalekohledu, jak ho během chvílky, jak je bezvládněj, jak ho táhnou do té volhy, tam ho nakládajou, jak nějakěj stavební materiál, jo a ještě ten si kopl, ten ho praštil a někde ho odvezli.

Martin: Za své činy jste byl 4x odsouzen z toho 2x za nedovolené ozbrojování. Ve věznicích jste strávil celkem 40 měsíců. To jsme se o vás dověděli z internetu. Kde vás poprvé vyslýchali, co si z toho pamatujete?

Hučín: Já jsem byl odvezen do Ostravy na výslech, hned první výslech tam jsem byl teda zmlácenej, jo za velmi takových dramatických okolností, kdy se předháněli, kdo víc praští, jo a tak dál, padaly tam velmi vulgární výrazy ani nechcu je tady citovat. A tehdy to vyšetřovali významní činitelé státní bezpečnosti pod dohledem sovětských zpravodajských složek, tehdy

KGB, tak chtěli výsledek, protože už té takzvané trestné činnosti z pohledu tehdejšího zákona už bylo hodně a nic nebylo nijak objasněný, já už jsem sice byl trestán za tu akci v té komunitě, ale to furt bylo málo. Oni potřebovali mě dostat opravdu do vězení. A já jsem si teda o to koledoval těma akcema, tou nespravedlností, kterou se ten systém, tak jsem se zatvrdil, a to bylo motivací toho, proč jsem to dělal.

Aleš: Po propuštění jste jistě byl ještě pod větším dohledem StB. Přesto jste ve své protikomunistické činnosti pokračoval. Říkal jste nám, že jste byl vždy opatrný, aby při akcích nebyl nikdo zraněn. Použil jste vy někdy zbraň.

Hučín: V roce 1974 v závěru roku, byl podzim a už byla mlha, měl jsem i svého člověka u policie, jmenoval se Karel Bagár a ten mi dal echo, že pojedou sovětská kolona na Libavou, že tam vezou něco důležitýho, něco tajnýho, že oni sami nevědí, co to vlastně vezou a že tam budou mít rozmístěny své lidi, abysme nic nepodnikali. Někde nějaký vyhození vitríny do vzduchu nebo něco že budou všude, že maj pohotovost. A mě to teda zaujalo, ale já jsem rozhodl, že my nic nepodnikneme, přece bysme se nenechali chytit, ale že bysme se mohli podívat, co to je teda za kolonu. Zastavili tam, ta kolona byla dlouhá takových 150 metrů a bylo to všechno zaplachtovaný. Bylo tam něco pod tím, co jsme nevěděli, co tam je, a já jsem měl tehdy speciální pilku z Německa od jednoho známýho, a nevěděli jsme, co bysme tak dělali, jo tak za tou hřbitovní zdi jsme se bavili, že by bylo dobré aspoň se tam podívat, co pod tím je, ale tam byli ti regulovčící, tak se jim říkalo, to byla jejich taková dopravní policie, tak vyzbrojeni po zuby, ale bylo vidět, že tam byli o dva dny dříve, už to tam nějak dávali do pohotovosti a byli hodně unaveni. Bylo vidět, že jsou nevyspalí, zívali jo a takhle kouřili a prostě byli tam. Já jsem to měl kousek od domu, a tak sem se rozhodl, že by bylo dobré podívat se, co to tedy vezou, protože jsme měli i informace, že se může jednat o nějaké jaderné komponenty, které vezou na Libavou. Dodnes se prostě nezjistilo, co to je, ale mimořádná důležitost to byla, protože pohotovost byla obrovská a za tím hřbitovem, od té zdi bylo na tu cestu zhruba takových 25 metrů, jo kousek a bylo to tam zarostlý, byly tam topoly, křoví všelijaký, takže když zastavili, tak já jsem vylezl z té zdi, ti regulovčící byli až za tou kolonou vzal jsem si tu pilku a že přeříznu tu spojovací hadici mezi tím automobilem, kde bylo něco naložený a druhým, kterej byl takovej předělenej a zas tam bylo něco zaplachtovaný maskáčovou plachtou a velice pevně to bylo stažený a že teda přeříznu ty lanka, co pod tím je jo a to mi připadalo takový jako o ničem, že bych to stejně asi nezjistil, co tam je. Tak jsem, že přeříznu tu pancéřovou hadici, která spojovala ty dva komponenty, tak jsem začal řezat, pilka zabírala velice perfektně, byla z materiálu, který tenkrát byl unikátní, prořízlo to, ale teď jsem nepočítal s tím, že je tam tlak oleje a hydraulika. To na mě vystříklo a teď to zase spadlo ten tlak že tak to bylo takový čvachtnutí bylo slyšet, ten jeden regulovčík nějak zbystřil, za tou cestou zahodil cigaretu, a tak se jako díval, bral si svítilnu, ale teď mu to nějak nesvítilo nebo co a pak mu to svítilo, ten druhej taky tam stál ještě kousek dál, tak šli spolu, postupovali a já jsem jenom slyšel, jak natáhl závěr, tak jsem věděl, že než dojdou, tak co teď, tak musím, tak oni začali svítit tou baterkou, jo on reflektorem a já jsem se musel přikrčit, protože kolega byl za tou zídkou, protože já jsem vylezl sám, že to provedu, no ale teď se musím nějak zdvihnout že a teď oni tam svítili těma baterkama, tak jsem stál u toho

sloupu, tam byl takovej topol a teď oni postupovali, byli ode mě už takových asi 10 metrů, možná míň, a ten druhý natáhl taky ten závěr, to když člověk slyší tak je to nepříjemný a já měl ten samopal, tak jsem věděl, když teďka se už nějak pohnu a navíc ten můj kolega, kterej byl za tou zídkou, tak ten něco tam zašeptal, ale on tam šlápl na nějaký kus smetiště, to byly takový kalíšky, jo a takový sklo a takový věci, tak to zaprašťelo jo a oni ho museli slyšet a ten natáhl ten druhý, co měl ten samopal velkej a postupovali. A já byl za tím topolem a měl jsem jednu šanci, že bych to na tu zídku tak tak, asi tak mě dali echo a prostě problém a ten samopal jsem měl namířenej na ně, no a nezbylo nic jiného, on se s tím světlem přibližoval k té zídce a věděl, že tam něco je, protože ten druhý opravdu zbystřil a šli do toho bodu, kde jsem byl já, tak jsem ho použil ten samopal, no a na místě byl hned teda, padl. Ten projektil zřejmě zasáhl i toho druhýho, to už nevím.

Martin: Dočetli jsme se, že pro mnohé jste hrdinou, pro mnohé gaunerem. Nás Váš příběh velmi zaujal.

Děkujeme za veškeré informace, co jste nám předal. Bylo nám potěšením pracovat s Vámi a děkujeme, že jste si na nás udělal čas.

Aleš: Děkujeme také Michalu Preissovi z Post Bellum za to, že jsme se mohli zapojit do projektu Příběhy našich sousedů.

Hučín: No já děkuju, že jste to byli ochotni poslouchat, protože ono to není někdy příjemný.